

Egy szinodális egyházért:

Közösség, részvétel és küldetés

Előkészítő dokumentum

Tartalom

I. A felhívás, hogy "járjunk együtt"

II A konstitutívan zsinati egyház

III. A Szentírás meghallgatása

Jézus, a tömeg, az apostolok

A megtérés kettős dinamikája: Péter és Kornéliusz (ApCsel 10)

IV. Szinodalitás a gyakorlatban: az Isten népével való konzultáció módjai

Az alapvető kérdés

A szinodalitás különböző megnyilvánulásai

Tíz mélyrehatóan megvizsgálendő téma

Hozzájárulás a konzultációhoz

1. Isten egyházát szinódusra hívják. *Egy szinodális egyházért: közösség, részvétel és küldetés* című út 2021. október 9-10-én Rómában, majd az azt követő október 17-én minden egyes részegyházban ünnepélyesen megnyitásra kerül. Az alapvető szakasz a püspöki szinódus XVI. rendes közgyűlésének megtartása lesz 2023 októberében^[1], amelyet aztán a végrehajtás szakasza követ, ismét a részegyházak bevonásával (vö. EK, 19-21. cikk). Ferenc pápa ezzel az összehívással az egész egyházat arra hívja, hogy elmélkedjen egy olyan témáról, amely életében és küldetésében kulcsfontosságú: "A szinodalitásnak éppen ez az útja az, amit Isten a harmadik évezred egyházától vár"^[2]. Ez az út, amely a II. vatikáni zsinat által az egyháznak javasolt "aggiornamento" nyomvonalát követi, egyszerre ajándék és feladat: az egyház a közös úton járva és a megtett útról együtt gondolkodva megtanulhatja tapasztalataiból, hogy milyen folyamatok segíthetik a közösség megélésében, a mindenki részvételének megvalósításában és a misszió felé való megnyílásban. Az "együtt járásunk" valóban az, ami lényegében megvalósítja és képviseli az egyháznak mint Isten zarándokló és missziós népének a természetét.

2) Egy alapvető kérdés vezérel és vezet bennünket: hogyan teremtjük meg ma a különböző szinteken (a helyi szintektől az egyetemes szintekig) azt az "együtt járást", amely lehetővé teszi az egyház számára, hogy a rábízott küldetésnek megfelelően hirdesse az evangéliumot; és: milyen lépésekre hív minket a Szentlélek, hogy zsinati egyházként növekedjünk?

Ahhoz, hogy együtt foglalkozzunk ezzel a kérdéssel, **olyan magatartást kell tanúsítanunk, amelyben hallgatjuk a Szentleket**, aki, mint a szél, "fúj, amerre akar; halljátok zúgását, de nem tudjátok, honnan jön és hová megy" (Jn 3,8), **és nyitottnak kell maradnunk azokra a meglepetésekre**, amelyeket biztosan tartogat számunkra az út során. Ily módon egy olyan dinamika indul be, amely lehetővé teszi számunkra, hogy elkezdjünk gyümölcsöt aratni; a zsinati megtérés gyümölcsseit, amelyek apránként érnek majd be. Ezek a célok nagy jelentőséggel bírnak az egyházi élet minősége és az evangelizációs küldetés gyakorlása

szempontjából, amelyben a keresztség és a konfirmáció révén mindenki részt vesz. Itt azokra a fő célkitűzésekre utalunk, amelyek a szinodalitást mint az egyház formáját, stílusát és struktúráját határozzák meg:

- Emlékezzünk arra, hogy a Lélek hogyan vezette az egyház útját a történelem során, és hogyan hív minket ma arra, hogy együtt legyünk Isten szeretetének tanúi;
- Olyan egyházi folyamatot élni, amelyben mindenki részt vehet, és amelyből senki sincs kizárva, lehetőséget adva mindenkinek - különösen azoknak, akik különböző okokból a perifériára szorultak -, hogy megszólaljanak és meghallgattassanak, hogy hozzájáruljanak Isten népének építéséhez;
- felismerni és értékelni az ajándékok és karizmák gazdagságát és sokféleségét, amelyeket a Lélek szabadon közvetít a közösség és az egész emberi család javára;
- Kipróbálni a felelősségvállalás részvételi módjait az evangélium hirdetésében és a szebb és lakhatóbb világ építésében;
- annak vizsgálata, hogy a felelősség és a hatalom hogyan él az egyházban, beleértve azokat a struktúrákat is, amelyek által ezek kialakulnak. A folyamat során az előítéletek és a nem az evangéliumban megalapozott helytelen gyakorlatok kerülnek előtérbe, ahol kísérletet kell tenni az átalakulásra;
- A keresztény közösség hiteles alanyként és megbízható partnerként való elismerése a társadalmi párbeszéd, a gyógyulás, a megbékélés, a befogadás és a részvétel, a demokrácia újjáépítése, a testvériség és a társadalmi barátság előmozdítása terén;
- a keresztény közösségek tagjai közötti, valamint a közösségek és más társadalmi csoportok, például más keresztény felekezetek és más vallások híveinek közösségei, civil társadalmi szervezetek, népi mozgalmak stb. közötti kapcsolatok újjáélesztése;
- A közelmúltbeli zsinati tapasztalatok gyümölcseinek megbecsülésének és magáévá tételének előmozdítása egyetemes, regionális, nemzeti és helyi szinten.

3. Ez az előkészítő dokumentum elsősorban a zsinati utat szolgálja, mint a részegyházakban Isten népe meghallgatásának és konzultációjának első szakaszát (2021. október-2022. április) elősegítő eszköz. Mindezt abban a reményben tesszük, hogy előmozdítjuk mindazok ötleteit, energiáit és kreativitását, akik részt vesznek ezen az úton, és megkönnyítjük számukra, hogy megosszák elkötelezettségük gyümölcseit. Ebből a célból: 1) a kortárs történelmi kontextus néhány kiemelkedő jellemzőjének leírásával kezdődik; 2) összefoglaló módon ismerteti a zsinatosság helyes megértéséhez és gyakorlásához szükséges alapvető teológiai hivatkozási pontokat; 3) kínál néhány bibliai javaslatot, amelyek táplálhatják a szemlélődést és az imádságos elmélkedést az út mentén; 4) tisztáz néhány perspektívát, amelyekből újra lehet olvasni a megélt szinodalitás tapasztalatát; 5) bemutat néhány módot arra, hogyan fejezzük ki ezt az *újrarendelési munkát* az imádságban és a kölcsönös megosztásban. A munka megszervezésének konkrét kísérése érdekében módszertani *vademekumot* javasolunk, amely az előkészítő dokumentum mellékletét képezi, és a megfelelő honlapon ^[3] megtekinthető. A honlap a szinodalitás témájának elmélyítéséhez kínál néhány forrást, amelyek ezt az előkészítő dokumentumot támogatva értelmezendők. E források közül kettőre hivatkozunk, amelyeket az előkészítő dokumentum szövegében széles körben idéznek: a [Ferenc pápa által 2015. október 17-én, a püspöki szinódus megalakulásának 50. évfordulóján](#) elmondott *beszédre*, valamint a Nemzetközi Teológiai Bizottság által készített és 2018-ban közzétett *A szinodalitás az egyház életében és küldetésében* című dokumentumra.

I. A felhívás, hogy "járjunk együtt"

A zsinati út egy olyan történelmi kontextusban zajlik, amelyet a társadalom korszakos változásai és az egyház életében bekövetkezett döntő átmenet jellemez, amelyet nem lehet figyelmen kívül hagyni: arra vagyunk hivatottak, hogy e kontextus összetettségének, feszültségeinek és ellentmondásainak következményei között "keressük az idők jeleit, és az evangélium fényében értelmezzük őket" (*GS*, 4. sz.).

A globális forgatókönyv néhány elemét ismertetjük itt, amelyek különösen szorosan kapcsolódnak a zsinat témájához; de ezt a képet helyi szinten ki kell egészíteni és ki kell egészíteni.

5. Egy olyan globális tragédia, mint a COVID-19 világjárvány, "egy időre valóban felébresztette a tudatát annak, hogy egy világméretű közösség vagyunk egy olyan hajóban, ahol az egyik lakó gonoszsága mindenki kárára van". Emlékeztünk arra, hogy senki sem tudja egyedül megmenteni magát, hogy a segítség csak ott van, ahol mások is jelen vannak" (FT, 32. szám). Ugyanakkor a világjárvány a már meglévő egyenlőtlenségeket és egyenlőtlenségeket is felrobbantotta: az emberiséget egyre inkább megrázzák a tömegesedés és a széttagolódás folyamatai; a migránsok tragikus életkörülményei a világ minden régiójában arról tanúskodnak, hogy az egyetlen emberi családot elválasztó korlátok még mindig milyen magasak és szilárdak. *A Laudato si' és a Fratelli tutti enciklikák dokumentálják az emberiséget átható repedések mélységét. Ezekre az elemzésekre hivatkozhatunk, amikor meghalljuk a szegények és a föld kiáltását, és felismerjük a remény és a jövő magvait*, amelyeket a Lélek mindig újból kicsíráztat a mi időnkben: "A Teremtő nem hagy el minket, soha nem hátrál meg szeretetének tervében, és nem bánja meg, hogy megteremtett minket. Az emberiség még mindig képes arra, hogy együtt dolgozzon közös házunk építésén" (LS, 13. n. 13).

6. Ez a helyzet, amely az egész emberi család közös - minden nagy különbözősége ellenére - kihívás elé állítja az egyházat, hogy kísérje az embereket és a közösségeket a gyász és a szenvedés tapasztalatainak újraolvasásában, amelyek sok hamis bizonyosságot lepleztek le, és a remény és a Teremtő és teremtménye jóságába vetett hit táplálásában. De nem rejtőzhetünk el az elől a tény elől, hogy magának az egyháznak kell ellensúlyoznia a hit hiányát és a benne lévő korrupciót. *Különösen nem feledkezhetünk meg a kiskorúak és a kiszolgáltatott személyek szenvedéseiről*, amelyeket "jelentős számú klerikus és vallásos személy szexuális, valamint hatalmi és lelkiismereti visszaélései miatt"^[4] éltek át. "Isten népeként folyamatosan arra kérnek bennünket, hogy törődjünk testben és lélekben megsebzett testvéreink és nővéreink fájdalmával"^[5]: az egyház túl sokáig nem volt felkészülve arra, hogy kellőképpen meghallgassa az áldozatok kiáltását. Ezek olyan mély sebek, amelyeket nehéz begyógyítani, amelyekért soha nem lehet elégszer bocsánatot kérni, és amelyek akadályokat, néha félelmetes akadályokat jelentenek az "együtt járás" perspektívájában való előrehaladásban. *Az egész egyháznak tudatosítania kell a klerikalizmus által jellemzett kultúra terhét, amelyet történelméből örökölt, és a hatalomgyakorlás azon formáit, amelyekből a visszaélések különböző fajtái származhatnak (hatalommal való visszaélés, gazdasági visszaélés, lelki visszaélés, szexuális visszaélés)*. "Lehetetlen elképzelni az Egyház cselekvésének megtérését Isten népe minden tagjának aktív részvétele nélkül"^[6]: együtt kérjük az Urat, "adja meg nekünk a megtérés kegyelmét és a belső felkenést, hogy kifejezzük bűnbánatunkat a visszaélésekkel kapcsolatos bűnökkel szemben, és elszántságunkat, hogy bátran harcoljunk ellenük"^[7].

7. Hűtlenségünkől függetlenül a Lélek továbbra is munkálkodik a történelemben, és megmutatja megújító erejét. Éppen azokban a barázdákban, amelyeket az emberi család és Isten népe szenvedésének minden formája húzott, a hit új nyelvei virágoznak és új utak bontakoznak ki, amelyek lehetővé teszik számunkra, hogy ne csak teológiai szempontból értelmezzük az eseményeket, *hanem az okokat vizsgálva új alapokat találjunk a keresztény és egyházi élet útjához*. Nagy reményre ad okot, hogy *nem kevés egyház már megkezdte az Isten népének találkozóit és többé-kevésbé strukturált konzultációs folyamatait*. Ahol zsinati stílusban szerveződtek, ott az egyház érzete újból kivirágzott, *és mindenki részvétele új lendületet adott az egyházi életnek*. Megerősítést nyert a fiatalok azon vágya, hogy központi szerepet töltsenek be az egyházban, valamint a nők nagyobb megbecsülésére és az egyház küldetésében való részvétel terére vonatkozó kérés, amint az már a 2018-as és 2019-es zsinati közgyűléseken is megmutatkozott. A katekéta laikus szolgálat közelmúltbeli létrehozása, valamint a lektori és akolitusi szolgálathoz való hozzáférés megnyitása a nők számára szintén ebbe a sorba illeszkedik.

8. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül *a világ különböző régióiban* a keresztény közösségek életkörülményeinek sokféleségét. Azokon az országokon kívül, ahol az egyház a lakosság többségét alkotja és az egész társadalom számára kulturális hivatkozási pont, vannak olyanok, ahol a katolikusok kisebbségben vannak; némelyikben a katolikusok más keresztényekkel együtt az üldözés néha nagyon erőszakos formáit és nem ritkán mártírhalált szenvednek. Ha egyfelől létezik egy szekularizált mentalitás, amely a vallást igyekszik száműzni a közbeszédből, másfelől létezik egy olyan vallási integrálizmus, amely nem tartja tiszteletben mások szabadságát, és az intolerancia és az erőszak olyan formáit támogatja, amelyek a keresztény közösségben és a társadalommal való kapcsolataiban is tükröződnek. Nem ritka,

hogy a keresztények éppen ilyen magatartást vesznek fel, ami az egyházban is megosztottságot és ellentéteket okoz. Ugyanakkor fontos szem előtt tartani, hogy a repedések milyen módon tükröződnek a keresztény közösségen belül és a társadalommal való kapcsolatában. amelyek etikai vagy faji okokból, a kasztok vagy a társadalmi rétegződés más formái, illetve a kulturális és strukturális erőszak miatt hatják át a társadalmat. Ezek a helyzetek mélyreható hatással vannak az "együtt járni" kifejezés jelentésére és a konkrét megvalósítási módokra.

9 Ebben az összefüggésben a szinodalitás királyi út az egyház számára, amely arra hivatott, hogy megújuljon a Szentlélek hatása alatt és az Igére való odafigyelésnek köszönhetően. Az a képesség, hogy az egyház és intézményei számára más jövőt tudjunk elképzelni, a kapott küldetés csúcán, nagymértékben függ attól a döntéstől, hogy a meghallgatás, a párbeszéd és a közös mérlegelés folyamatát kezdeményezzük, amelyben mindenki részt vehet és hozzájárulhat. Ugyanakkor az "együtt járás" elhatározása prófétai jel egy olyan emberi család számára, amelynek szüksége van egy olyan közös projektre, amely mindenki javát szolgálja. Egy olyan egyház, amely hűségesen ahhoz, amit hirdet, képes a közösségre és a testvériségre, a részvételre és a szubszidiaritásra, képes a szegények és az utolsók mellé állni, hogy hangját kölcsönözze nekik. Ahhoz, hogy "együtt járjunk", szükséges, hogy engedjük, hogy a Lélek valóban zsinati magatartásra neveljen bennünket, hogy bátran és szívünk szabadságával belépünk a megtérés folyamatába, amely nélkül nem lehetséges az az "állandó reform, amelyre [az Egyháznak] mindig szüksége van, amennyiben emberi és földi intézmény" (UR, 6. n.; vö. EG, 26. n.).

II A konstitutívan zsinati egyház

10 "Amit az Úr kér tőlünk, az bizonyos értelemben már benne van a "zsinat"^[8] szóban, amely "ősi és tiszteletre méltó szó az egyház hagyományában, amelynek jelentése a Jelenések könyvének legmélyebb tartalmát idézi"^[9]. "Az Úr Jézus kinyilatkoztatja magát, mint az út, az igazság és az élet" (Jn14,6). Az őt követő keresztényeket pedig eredetileg 'Jézus útjának követőinek' nevezik (vö. ApCsel9,2; 19,9.23; 22,4; 24,14.22)"^[10]. Ebből a szempontból a szinodalitás sokkal több, mint az egyházi gyűlések és püspöki közgyűlések megtartása vagy az egyház egyszerű belső igazgatásának kérdése; ez "a sajátos modus *vivendi et operandi* Egyház mint Isten népe, amely közösségként és útközösségként való létezését azáltal nyilvánítja meg és konkretizálja, hogy összejön a gyülekezetben, és minden tagja aktívan részt vesz az evangelizációs küldetésében"^[11]. Itt egyesülnek tehát azok az elemek, amelyeket a zsinat témája a zsinati egyház támogató tengelyeként javasol: a közösség, a részvétel és a misszió. Ebben a fejezetben szintetikusán ismertetünk néhány alapvető teológiai hivatkozási pontot, amelyre ez a perspektíva épül.

11 Az első évezredben az "együtt járás", azaz a zsinati gyakorlat volt a szokásos eljárás módja annak az egyháznak, amelyet "az Atya, a Fiú és a Szentlélek egysége által összegyűjtött népként"^[12] értelmeztek. Az egyház testét megosztókkal szemben az egyházatyák a világban szétszórta élő egyházak közösségét állították szembe, amelyet Szent Ágoston "*concordissima fidei conspiratio*"-nak^[13], azaz minden megkeresztelt hitben való egyetértésének nevezett. Itt gyökerezik az egyház minden szintjén - helyi, tartományi, egyetemes - a zsinati gyakorlat széles körű fejlődése, amely az ökumenikus zsinatokban találta meg legmagasabb szintű kifejeződését. Ebben az egyházi horizontban, amelyet az Egyház életében való mindenki részvételének elve ihletett, Chrysostomus Szent János mondhatta: "Egyház és zsinódus szinonimák"^[14]. Még a második évezredben sem tűnt el ez az eljárás mód, amely során az egyház egyre inkább hangsúlyozta a hierarchia fontosságát: egyrészt az egyházmegyei és tartományi zsinatok megtartása a középkorban és az újkorban is jól bizonyított, az ökumenikus zsinatok mellett. Másrészt, amikor dogmatikai igazságok meghatározására került sor, a pápák a püspökökkel akartak konzultálni, hogy megismerjék az egész Egyház hitét. Ennek során az egész Isten népe *sensus fidei* tekintélyére támaszkodtak, amely "in *credendo* tévedhetetlen" (EC, n. 119).

A II. vatikáni zsinat a hagyománynak ebben a dinamikájában rögzült. Hangsúlyozza, hogy Istennek tetszett, hogy "nem az embereket egyenként, minden kölcsönös kapcsolattól függetlenül megszentelje és üdvözítse, hanem hogy olyan néppé tegye őket, amely igazságban ismeri el őt, és szentségben szolgál neki" (LG, 9. n.). Isten népének tagjai közös keresztiségben részesülnek, és "bár egyeseket Isten akarata arra rendelt, hogy tanítók, a misztériumok kiosztói és mások pásztorai legyenek, mégis mindenki között valódi egyenlőség van abban a méltóságban és tevékenységben, amely minden hívőnek közös Krisztus testének építésére" (LG, 32. n.). Ezért minden megkeresztelt "karizmáinak, hivatásának, szolgálatának

sokrétű és rendezett gazdagságának gyakorlásában"^[15] részesedik Krisztus papi, prófétai és királyi szolgálatában, és aktív alanyai az evangelizációnak, akár egyénként, akár Isten népének egészeként.

A zsinat hangsúlyozta, hogy a hívek összessége a Szentlélek kenetének köszönhetően, amelyet mindannyian a keresztségben kaptak, "nem tévedhet a hitben". És ezt a különleges tulajdonságukat az egész nép természetfeletti hitérzéke teszi ismertté, amikor a püspököktől az utolsó hívó laikusig' kifejezik egyetemes egyetértésüket a hit és erkölcs dolgaiban" (LG, 12. n.). A Lélek az, aki "a hívőket a teljes igazságra vezeti" (Jn 16:13). Tevékenysége révén az "apostoli hagyomány az Egyházban előrehaladást ismer", mert Isten egész szent népe növekszik "a dolgok és szavak megértésében és megtapasztalásában, amelyek a hívek elmélkedése és tanulmányozása által hagyományozódtak, a szívükben elmélkedve (vö. Lk2,19.51), a lelki tapasztalatból származó belső megkülönböztetés által, azoknak az igehirdetése által, akik a püspöki hivatalba lépve megkapták az igazság biztos karizmáját; mert az Egyház az évszázadok folyamán állandóan az isteni igazság teljessége felé törekszik, amíg Isten szavai beteljesednek benne" (DV, n. 8). A lekipásztoraik által összegyűlt nép ugyanis ragaszkodik az Egyházra bízott Ige szent *letétjéhez*, kitarva az apostoli tanításban, a testvéri közösségben, a kenyértörésben és az imádságban, "hogyan az átadott hithez való ragaszkodásban, annak megvalósításában és megváltásában egyedülálló harmónia legyen a vezetők és a hívek között" (DV, 10. sz.).

14 Az Isten által "az egész Egyház hitének hiteles őrzőiként, értelmezőiként és tanúiként"^[16] kinevezett lekipásztorok ezért nem félnek meghallgatni a rájuk bízott nyájat: Isten népével való konzultáció semmiképpen sem jelenti a többség elvén alapuló demokrácia elveinek elfogadását az Egyházon belül. Mert minden zsinati folyamatban való részvétel alapja a közös evangelizációs küldetés iránti közös szenvedély, nem pedig az egymással ellentétes érdekek képviselete. Más szóval, egy olyan egyházi folyamatról van szó, amely csak "egy hierarchikusan strukturált közösség testén belül valósulhat meg"^[17]. Az egész Egyház egyhangú konszenzusa ugyanabban a hitben az Isten népe *sensus fidei* és a pásztorok tanítóhivatalának működése közötti gyümölcsöző kötelékben valósul meg. Minden zsinati folyamat, amelyben a püspökök arra hivatottak, hogy ne egyedül, hanem Isten népére hallgatva, "akik szintén részesülnek Krisztus prófétai szolgálatában" (LG, 12. n.), megkülönböztessék, mit mond az Egyház Lelke a lelki megkülönböztetésen keresztül, világos formája annak az "együtt járásnak", amely az Egyházat növekedésre készíti. Szent Benedek hangsúlyozza, hogy "az Úr gyakran annak mutatja meg a legjobb döntést"^[18], akinek nincs kiemelkedő pozíciója a közösségben (ebben az esetben a legfiatalabbnak); ezért a püspököknek arra kell törekedniük, hogy mindenkit elérjenek, hogy a zsinati út rendezett folyásában megvalósuljon az, amit Pál apostol ajánl a közösségeknek: "Ne oltjátok ki a Lelket!". Ne vesse meg a prófétai beszédet! Vizsgáljátok meg mindent, és tartsátok meg a jót" (1Thessz 5:19-21).

15 Az út célja, amelyre meghívást kaptunk, mindenekelőtt az, hogy felfedezzük egy olyan szinodális egyház arcát és formáját, amelyben "mindenkinek van mit tanulnia: a hívő népnek, a püspöki testületnek, Róma püspökének - mindegyikük a másokra figyelve, és mindannyian a Szentlélekre, az "igazság Lelkére" (Jn 14,17) figyelve, hogy felismerjék, mit "mond az egyháznak" (vö. Jel 2,7)"^[19]. Róma püspöke, mint az Egyház egységének elve és alapja, meghívja az összes püspököt és az összes részegyházat, amelyekben és amelyekből az egy és egyetlen katolikus Egyház áll (vö. LG, 23. n.), hogy bizalommal és bátorsággal járjanak a szinodalitás útján. Ebben az "együtt járásban" kérjük a Lelket, hogy engedje felfedezni, hogyan szolgálja a missziót az a közösség, amely az ajándékok, karizmák és szolgálatok sokféleségét egységbe hozza: a zsinati egyház "mozgásban lévő" egyház, missziós egyház, "nyitott ajtókkal" (EG, 46. sz.). Ez magában foglalja azt a meghívást is, hogy elmélyítsük a kapcsolatot a többi egyházzal és keresztény közösséggel, amelyekkel az egy keresztségben egyesülünk. De az "együtt járás" perspektívája még tágabb, és az egész emberiséget átöleli, akivel osztozunk "örömben és reményben, bánatban és félelemben" (GS, 1. n.). A zsinati egyház prófétai jel, különösen egy olyan nemzetközösség számára, amely képtelen közös projektet javasolni, hogy azon keresztül mindenki javát kövesse: a szinodalitás gyakorlása ma a legvilágosabb módja annak, hogy az egyház "az üdvösség mindent átfogó szentsége" (LG, 48. n.), "az Istennel való legbensőségesebb egység, valamint az egész emberiség egységének jele és eszköze" (LG, 1. n.) legyen.

III. A Szentírás meghallgatása

16. Isten Lelke, aki megvilágosítja és életre kelti a gyülekezeteknek ezt az "együtt járását", ugyanaz a Lélek, aki Jézus küldetésében is munkálkodik, amelyet az apostoloknak, valamint az Isten Igéjét hallgató és

annak engedelmeskedő tanítványok nemzedékeinek ígért. Az Úr ígérete szerint a Lélek nem korlátozódik arra, hogy megerősítse Jézus evangéliumának folytonosságát, hanem elmélyíti kinyilatkoztatásának megértését, és inspirálja az egyház útjának fenntartásához szükséges döntéseket (vö. *Jn* 14,25-26; 15,26-27; 16,12-15). Ezért helyénvaló, hogy a zsinati egyház építésének útját a Szentírás két képe ihlette. Az egyik az evangelizációs utat állandóan kísérő "közösségi jelenet" ábrázolásában jelenik meg; a másik a Lélek tapasztalatára utal, amelyben Péter és a korai közösség felismeri azt a kockázatot, amely abból ered, ha a hitközlésnek indokolatlan határokat húzunk. Az Úr követésében és a Léleknek való engedelmisségben való "együtt járás" zsinati tapasztalata döntő ösztönzést kaphat a Jelenések e két eseményéből.

Jézus, a tömeg, az apostolok

17. Alaprajzában egy eredeti jelenet jelenik meg annak állandójaként, ahogyan Jézus kinyilatkoztatja magát az eljövendő Isten Országának evangéliumokban való hirdetésén keresztül. **Lényegében három szereplő van (plusz egy).** Az első természetesen **Jézus, abszolút értelemben a főszereplő**, aki kezdeményező szerepet vállal az ország eljövételének szavainak és jeleinek elvetésében, "anélkül, hogy a személyre nézne" (vö. *ApCsel* 10,34). Jézus különböző formákban különös figyelmet fordít az Istentől "elszakítottakra" és a közösségből "kitaszítottakra" (az evangéliumok nyelvén: a bűnösökre és a szegényekre). Szavaival és tetteivel, az Atyaisten nevében és a Szentlélek erejében felajánlja a gonosztól való megszabadulást és a remény felé való megtérést. Még ha a hivatások és az Úr hívására adott válaszok különbözőek is, közös jellemzőjük, hogy a hit mindig a személy megbecsülésében nyilvánul meg: imáját meghallgatják, nehézségein segítenek, elérhetőségét értékelik, méltóságát Isten tekintete megerősíti, és visszaadja a közösség elismerését.

18. Az evangelizációs tevékenység és az üdvösség üzenete valóban érthetetlen lenne Jézus állandó nyitottsága nélkül, a lehető legszélesebb körben a beszélgetőpartnerek felé, akiket az evangéliumok a *sokaságnak* neveznek, vagyis azoknak a személyeknek az összessége nélkül, akik követik őt az úton, sőt néha üldözik őt egy jel és egy üdvözítő szó reményében: itt van a Jelenések jelenetének második szereplője. Az evangélium hirdetése nem csak néhány felvilágosult vagy kiválasztott embernek szól. Jézus beszélgetőpartnere a hétköznapi élet "népe", az emberi természet "minden embere", akit közvetlenül kapcsolatba hoz Isten ajándékával és az üdvösségre való felhívással. A tanúkat meglepő és olykor megbotránkoztató módon Jézus beszélgetőpartnerként elfogadja mindazokat, akik a tömegből kiemelkednek: meghallgatja a kánaáni asszony szenvedélyes tiltakozását (*Mt* 15,21-28), aki nem tudja elfogadni, hogy kizárják az általa hozott áldásból; párbeszédet folytat a samáriai asszonnyal (*Jn* 4,1-42), függetlenül attól, hogy nőként társadalmilag és vallásilag kompromittált; felidéri a vakon született ember szabad és hálás hitét (*Jn* 9), akit a hivatalos vallás elutasított, mint aki a kegyelem hatókörén kívül él.

19. Vannak, akik határozottabban követik Jézust, megtapasztalva a tanítványság hűségét, míg mások meghívást kapnak, hogy visszatérjenek a mindennapi életükhöz: de mindannyian tanúságot tesznek a hit erejéről, amely megmentette őket (vö. *Mt* 15,28). Azok között, akik Jézust követik, **az apostolok alakja**, akiket Ő maga hív el kezdettől fogva, különleges jelentőséggel bír. Őket jelöli ki a tömegek és Isten Országának kinyilatkoztatása és eljövetele közötti kapcsolat hiteles közvetítőinek. E harmadik szereplő megjelenése a színen nem a gyógyulásnak vagy a megtérésnek köszönhető, hanem egybeesik Jézus hívásával. Az apostolok kiválasztása nem egy kizárólagos hatalmi pozíció és elkülönülés kiváltsága, hanem az áldás és a közösség befogadó szolgálatának kegyelme. A feltámadt Úr Lelkének ajándékának köszönhetően megtarthatják Jézus helyét anélkül, hogy helyettesítenék őt: nem szűrőket használnak a jelenlétére való tekintettel, hanem megkönnyítik a vele való találkozást.

Jézus, a sokszínű tömeg, az apostolok: itt van a kép és a misztérium, amelyet folyamatosan szemlélni és elmélyíteni kell, hogy az Egyház egyre inkább azzá váljon, ami. A három szereplő egyike sem hagyhatja el a helyszínt. Amikor Jézus nincs jelen, és más veszi át a helyét, az egyház az apostolok és a tömeg közötti szerződésé válik, amelynek párbeszéde a politikai játszma forgatókönyvének követését jelenti. A Jézus által felhatalmazott és a Lélek által tanított apostolok nélkül az evangélium igazságával való kapcsolat megszakad, és a tömeg továbbra is ki van téve a Jézusról szóló mítosznak vagy ideológiának, akár elfogadják, akár elutasítják őt. **A tömeg nélkül az apostolok Jézussal való kapcsolata a vallás szektás és önközpontú formájává romlik, és az evangelizáció elveszíti fényét**, amely abból a kinyilatkoztatásból ered, amelyet Isten önmagáról közvetlenül ad mindenkinek azáltal, hogy felajánlja üdvösségét.

21. Van aztán egy szereplő "még", az ellenfél, aki a másik három közötti ördögi megosztottságot vezeti be a jelenetbe. A kereszt felkavaró perspektívájával szembesülve vannak tanítványok, akik elmennek, és a tömeg egy része, akiknek a hangulata megváltozik. A családság, amely ellentéteket állít fel - és ezért a közös út útjában áll -, megkülönböztethetetlenül kifejeződik a vallási szigor formáiban, az erkölcsi felszólításban, amely igényesebbnek mutatja magát, mint Jézusé, és a világi politikai bölcsesség csábításában, amely hatékonyabbnak tartja magát, mint a szellemek megkülönböztetése. Ahhoz, hogy a "negyedik szereplő" megtévesztéseitől megmeneküljünk, állandó megtérésre van szükség. Ebből a szempontból Kornéliusz százados epizódja (vö. *ApCsel/10*) emblematikus. Megelőzi azt a jeruzsálemi "zsinatot" (vö. *ApCsel/15*), amely a zsinati egyház számára meghatározó hivatkozási pont.

A megtérés kettős dinamikája: Péter és Kornéliusz (*ApCsel/10*)

22. Az epizód elsősorban Kornéliusz megtérését meséli el, aki még egyfajta prédikációban is részesül. Kornéliusz pogány, feltehetően római, a megszálló hadsereg kapitánya (alacsony rangú tiszt). Egy olyan szakmát gyakorol, amely az erőszakon és a visszaélésen alapul. És mégis ismeri az imádságot és az alamizsnálgódot, azaz ápolja az Istennel való kapcsolatot és gondoskodik a felebarátjáról. Meglepő módon hozzá jön az angyal, és arra inti, hogy küldje el szolgáit Joppéba - a küldés ígéje -, hogy hívja el Pétert - a hívás ígéje. Ezen a ponton az elbeszélés Péter megtérésének beszámolójává válik, aki ugyanazon a napon látomást kapott, amelyben egy hang arra utasítja, hogy vágjon le és egyen állatokat, amelyek közül néhány tisztátalan. A válasza határozott: "Soha, Uram!" (*ApCsel/10:14*). Felismeri, hogy az Ur szól hozzá, de egyértelmű elutasítást intéz ellene, mert ez az utasítás lerombolja a Tóra parancsolatait, amelyek nélkülözhetetlenek vallási identitásához. Megtestesítik a választás másságként való felfogását, ami a többi néptől való elkülönülést és kizárólagosságot jelenti.

23 Az apostol mélyen meg van zavarodva, és miközben azon tűnődik, hogy mi történt, megérkezik a Kornéliusz által küldött férfiak, akikről a Lélek azt mondja neki, hogy az ő küldöttei. Péter olyan szavakkal válaszol nekik, amelyek Jézus szavaira emlékeztetnek a kertben: "Én vagyok az, akit kerestek" (*ApCsel/10:21*). A tét egy valódi és őszinte megtérés, egy fájdalmas és rendkívül gyümölcsöző átmenet, amely a saját kulturális és vallási kategóriák elhagyásával jár: Péter elfogadja, hogy együtt egyen a pogányokkal az általa mindig is tiltottnak tartott ételből, és felismeri benne az élet és az Istennel és másokkal való közösség eszközét. Ebben a találkozásban azokkal az emberekkel, akiket befogad, akikkel együtt utazik, és akiknek otthonába lép, tudatosítja látomásának értelmét: egyetlen ember sem méltatlan Isten szemében, és a kiválasztás által létrehozott különbség nem kizárólagos preferenciát jelent, hanem világméretű szolgálatot és tanúságot.

Kornéliusz és Péter is bevon másokat is a megtérési folyamatba, és ezáltal társakká teszi őket az úton. Az apostoli tevékenység Isten akaratát valósítja meg a közösségépítés, a kerítések lebontása és a találkozások elősegítése által. A két főszereplő találkozásában a szó központi szerepet játszik. Cornelius azzal kezdi, hogy megosztja a tapasztalatait. Péter meghallgatja, majd átveszi a szót. Ő viszont megosztja a vele történeteket, és ezáltal tanúságot tesz az Úr közelségéről, aki azért jön el minden egyes ember elé, hogy megszabadítsa őt attól, ami a gonosz foglyává teszi, és megszégyeníti az emberiséget (vö. *ApCsel/10,38*). Ez a közlésmód hasonló ahhoz, amit Péter használ, amikor Jeruzsálemben a körülmetélt hívek megdorgálják őt, és azzal vádolják, hogy áthágta a hagyományos normákat, amelyekre úgy tűnik, minden figyelmük összpontosul, anélkül, hogy a Lélek kiadására figyelnének: "Te körülmetéletlen emberek közé mentél be, és velük ettél!". (*ApCsel/11:3*). Ebben a konfliktusos pillanatban Péter elmeséli a vele történeteket, beleértve a zavarodottság, értetlenség és ellenállás reakcióját. Éppen ez az, ami segít a kezdetben agresszív és megkeményedett beszélgetőpartnereinek abban, hogy meghallgassák és elfogadják a történeteket. A Szentírás segít megérteni a jelentést, ahogyan később a jeruzsálemi "zsinaton" is, ahol a Lélek közös hallgatásából álló megkülönböztetési folyamat zajlik.

IV. Szinodalitás a gyakorlatban: Az Isten népével való konzultáció módjai

Az Isten Igéje által megvilágított és a hagyományban megalapozott zsinati út Isten népének konkrét életében gyökerezik. Ez valóban egy olyan sajátosság, amely egyúttal rendkívüli erőforrás is: tárgya - a szinodalitás - egyben módszere is. Más szóval, egyfajta építkezési területet vagy kísérleti projektet jelent, amely lehetővé teszi, hogy a kezdetektől fogva learassuk annak a dinamizmusnak a gyümölcsseit, amelyet a

fokozatos zsinati megtérés ad a keresztyény közösségnek. Másfelől nem lehet nem visszautalni a különböző szinteken és különböző intenzitással megélt szinodalitás tapasztalataira: ezek erősségei és sikerei, valamint korlátai és nehézségei értékes elemeket jelentenek a továbblépés irányát illető megkülönböztetés szempontjából. Természetesen itt utalunk azokra a tapasztalatokra, amelyeket az itt bemutatott zsinati út indít el, de mindazokra is, amelyekben az "együtt járás" formáit már a mindennapi életben is megtapasztaljuk, még akkor is, ha a zsinatosság kifejezést nem is ismerjük vagy használjuk.

Az alapvető kérdés

26 Amint az elején felidéztek, Isten népének e tanácskozásának [alapvető kérdése a következő:](#)

Az evangéliumot hirdető zsinati egyház "együtt jár": hogyan valósul meg ez az "együtt járás" ma az Önök egyházaiban? Milyen lépésekre hív minket a Lélek, hogy növekedjünk az "együtt járásban"?

A válaszadásra meghívjuk Önt:

- a) megkérdezni magadtól, hogy az adott egyházadban milyen tapasztalatok juttatják eszedbe az alapkérdést;
- b) Hogy mélyebben megvizsgáljuk ezeket a tapasztalatokat: milyen örömeket okoztak? Milyen nehézségekkel és akadályokkal találkoztak? Milyen sebeket hoztak felszínre? Milyen intuíciókat idéztek fel?
- c) A gyümölcsök összegyűjtése a megosztáshoz: hol hallható [a Lélek hangja ezekben a tapasztalatokban? Mit vár tőlünk?](#) Melyek a megerősítendő pontok, a változás perspektívái, a teendő lépések? Hol lehet konszenzusra jutni? Milyen utak nyílnak meg a mi egyházunk előtt?

A szinodalitás különböző megnyilvánulásai

27 Az alapkérdés által ösztönzött imában, elmélkedésben és megosztásban célszerű szem előtt tartani három szintet, amelyeken a szinodalitás mint "az egyház konstitutív dimenziója"^[20] artikulálódik:

- Az a stíluszint, amelyben az egyház általában él és működik, kifejezve Isten népének természetét, akik együtt járnak és gyülekeznek az Úr Jézus által a Szentlélek erejében az evangélium hirdetésére elhívott gyülekezetekben. Ez a stílus "az Ige közös hallgatása és az Eucharisztia ünneplése, a közösség testvérisége, valamint Isten egész népének társfelelőssége és részvétele révén valósul meg az életében és küldetésében, annak különböző szintjein és a különböző szolgálatok és szerepek megkülönböztetésében"^[21].

- A teológiai és kánonjogi szempontból is meghatározott struktúrák és egyházi folyamatok szintje, amelyekben az egyház zsinati jellege intézményes módon fejeződik ki helyi, regionális és egyetemes szinten.

- A zsinati folyamatok és események szintje, ahol az egyházat az illetékes hatóság hívja össze az egyházfegyelem által meghatározott konkrét eljárások szerint.

Bár logikai szempontból megkülönböztethetők egymástól, ez a három szint kapcsolódik egymáshoz, és együtt, koherens módon kell őket figyelembe venni. Ellenkező esetben egy ellentmondást visznek előre, és aláássák az egyház hitelességét. Ha a szinodalitás stílusát nem ültetik át struktúrákba és folyamatokba, akkor a szándékok és vágyak szintjéről könnyen a retorika szintjére süllyed, míg a folyamatok és események, ha nem élénkíti őket megfelelő stílus, üres formaságokká válnak.

A tapasztalatokról való elmélkedés során továbbá szem előtt kell tartani, hogy az "együtt járás" két különböző nézőpontból is értelmezhető, amelyek azonban szorosan kapcsolódnak egymáshoz. Az első a részegyházakon belüli életet, az őket alkotó alanyok közötti kapcsolatokat (elsősorban a hívek és lekipásztoraik közötti kapcsolatokat, de az egyházi rend által előírt részvételi szerveken keresztül is, beleértve az egyházmegyei zsinatot), valamint a közösségeket, amelyekre ezek tagolódnak (sajátos módon a plébániákat). Ezt követően a püspökök egymás közötti és a római püspökkel való kapcsolatait vizsgálja, a

szinodalitás köztes szintű szerveinek (a keleti katolikus egyházak püspökeinek szinódusai, a *sui iuris* egyházak hierarcháinak zsinatai és közgyűlései, valamint a püspöki konferenciák nemzeti, nemzetközi és kontinentális megnyilvánulásai) összefüggésében is. Ezután a perspektíva kitágul azokra a különböző módozatokra, amelyekkel az egyes részegyházak integrálják magukba a szerzetesi élet különböző formáinak, a vallásos és megszentelt életnek, az egyesületeknek és a laikus mozgalmaknak, a különböző egyházi intézményeknek (iskolák, kórházak, egyetemek, alapítványok, jótékonyági szervezetek stb.) a hozzájárulását. Végül, ez a perspektíva magában foglalja a más keresztény felekezetek testvéreivel való kapcsolatokat és közös kezdeményezéseket is, akikkel közös a kereszttség ajándéka.

A második perspektíva azt vizsgálja, hogy Isten népe hogyan utazik együtt az egész emberi családdal. Ez a perspektíva a más vallások híveivel, a hitüktől távol álló emberekkel, valamint a társadalmi környezettel és az egyes társadalmi csoportokkal, azok intézményeivel (a politika, a kultúra, a gazdaság, a pénzügyek, a munka világa, a szakszervezetek és a gazdasági szövetségek, a nem kormányzati szervezetek, a civil társadalmi szervezetek, a népi mozgalmak, a különböző kisebbségek, a szegények, a marginalizáltak stb. közötti kapcsolatokra, párbeszédre és lehetséges közös vállalkozásokra irányul.)

Tíz mélyrehatóan megvizsgálandó téma

30 Annak érdekében, hogy segítsük a tapasztalatok felszínre kerülését és a konzultációhoz való gazdagabb hozzájárulást, az alábbiakban **tíz tematikus területet is meghatározunk**, amelyekben a "megélt szinodalitás" különböző aspektusai jutnak kifejezésre. Ezeket a különböző helyszíni körülményekhez kell igazítani, és fokozatosan ki kell egészíteni, magyarázni, egyszerűsíteni és elmélyíteni, különös figyelmet fordítva azokra, akiknek nehezebb a részvétel és a válaszadás: **az előkészítő dokumentumot kísérő *Vademecum e tekintetben eszközöket, módokat és javaslatokat kínál***, hogy a különböző kérdéskörök konkrétan ösztönözzék az imádság, a képzés, az elmélkedés és a megosztás pillanatait.

I. A TÁRSADALOM

Az egyházban és a társadalomban ugyanazon az úton járunk egymás mellett. A ti gyülekezetetekben kik azok, akik "együtt járnak"? Amikor azt mondják, hogy "a mi egyházunk" - ki tartozik hozzá? Ki kéri, hogy együtt sétáljunk? Kik az útítársak, beleértve az egyház választókerületén kívülieket is? Mely emberek vagy csoportok maradnak ki szándékosan vagy ténylegesen?

II. HALLGASS

Az első lépés a meghallgatás. De ehhez nyitott gondolkodásra és nyitott szívre van szükség, előítéletek nélkül. Kinek tartozik az Ön egyháza "meghallgatással"? Hogyan hallgatják meg a laikusokat, különösen a fiatalokat és a nőket? Hogyan integrálódik a megszentelt nők és férfiak hozzájárulása? Milyen teret kap a kisebbségek, a marginalizáltak és a kirekesztettek hangja? Lehetséges-e azonosítani a meghallgatást akadályozó előítéleteket és sztereotípiákat? Hogyan figyelünk arra a társadalmi és kulturális kontextusra, amelyben élünk?

III. A FELSZÓLALÁS

Mindenkit arra hívunk, hogy bátran és őszintén [parrhesia] beszéljen, azaz integrálja a szabadságot, az igazságot és a szeretetet. Hogyan segíthető elő a közösségen és szervein belül a szabad és hiteles kommunikációs stílus, kétértelműség és opportunizmus nélkül? Hogyan viszonyul a társadalomhoz, amelynek részei vagyunk? Mikor és hogyan sikerül kimondani azt, ami közel áll a szívedhez? Hogyan működik a kapcsolat a médiával (nem csak a katolikusokkal)? Ki beszél a keresztény közösség nevében, és hogyan választják ki?

IV. ÜNNEPSÉG

Az "együtt járás" csak akkor lehetséges, ha az Isten Igéjének közös hallgatásán és az Eucharisztia ünneplésén alapul. Milyen módon inspirálja és orientálja az imádság és a liturgia ünneplése az "együtt járást"? Hogyan inspirálódnak a legfontosabb döntéseid? Hogyan ösztönzik az összes hívó aktív részvételét a liturgiában és a megszentelési szolgálatban? Milyen helyet kap a lektori és akolitusi szolgálat gyakorlása?

V. TÁRSFELELŐSSÉG A MŰSORSZÓRÁSBAN

A szinodalitás az egyház küldetésének szolgálatában áll, amelyben minden tagnak részt kell vennie. Mindannyian missziós tanítványok. **Milyen módon van minden megkeresztelt személy arra hivatva, hogy a misszió főszereplője legyen? Hogyan támogatja a közösség saját tagjait,** akik a társadalom szolgálatában állnak (társadalmi és politikai szerepvállalás, tudományos kutatási és oktatási tevékenység, a társadalmi igazságosság előmozdítása, az emberi jogok védelme és a közös otthon gondozása stb.) Hogyan segíti őket abban, hogy ezt az elkötelezettséget missziós szemléletben éljék meg? Hogyan történik a megkülönböztetés a misszió szempontjából, és kik vesznek részt benne? Hogyan integrálódtak és alkalmazkodtak a különböző hagyományok a hatékony keresztény tanúságtételre vonatkozó zsinati stílushoz, amely a különböző egyházak, különösen a keleti egyházak gazdagságát képviseli? Hogyan működik az együttműködés azokon a területeken, ahol különböző *sui iuris* egyházak találhatók?

VI. PÁRBESZÉD FOLYTATÁSA AZ EGYHÁZBAN ÉS A TÁRSADALOMBAN

A párbeszéd az állandóság útja, amely magában foglalja a csendet és a szenvedést is, de képes felvállalni az emberek és a népek tapasztalatait. Melyek a párbeszéd helyszínei és módozatai a mi egyházunkon belül? Hogyan kezelik a különböző nézőpontokat, konfliktusokat és nehézségeket? Hogyan segítik elő az együttműködést a szomszédos egyházmegyékkel, a területen jelenlévő vallási közösségekkel és azok között, az egyesületekkel és laikus mozgalmakkal és azok között stb. Milyen tapasztalatokat lehet folytatni a más vallások hívóival vagy a nem hívókkal folytatott párbeszéd és közös törekvések terén? Hogyan folytat párbeszédet az egyház a társadalom más szereplőivel és hogyan tanul azoktól: a politika, a gazdaság, a civil társadalom, a szegények...?

VII. A TÖBBI KERESZTÉNY FELEKEZETTEL

Az egy kereltségben egyesült, különböző felekezetű keresztények közötti párbeszéd különleges helyet foglal el a zsinati úton. Milyen kapcsolatokat ápolnak más keresztény felekezetű testvérekkel? Milyen területeket ölelnek fel? Milyen gyümölcsök érlelődtek meg az "együtt járás" során? Milyen nehézségek merültek fel?

VIII. HATÓSÁG ÉS RÉSZVÉTEL

A zsinati egyház a részvétel és a társfelelősség egyháza. Hogyan határozzák meg a kitűzött célokat, a követendő utakat és a teendőket? Hogyan gyakorolják a tekintélyt a mi egyházunkon belül? Mi a csapatmunka és az együttgondolkodás gyakorlata? Hogyan támogatják a laikus szolgálatokat és a hívek felelősségvállalását? Hogyan működnek a zsinati szervezetek a részegyházak szintjén? Gyümölcsöző tapasztalatot jelentenek?

IX. MEGKÜLÖNBÖZTETNI ÉS DÖNTENI

A zsinati stílusban a döntések a Léleknek való közös engedelmességből eredő konszenzus alapján, megkülönböztetéssel születnek. Milyen eljárásokkal és módszerekkel történik a megkülönböztetés, és hol születnek a döntések? Hogyan lehetne ezt javítani? Hogyan ösztönzik a döntéshozásban való részvételt a hierarchikusan felépített közösségekben? Hogyan kapcsolódik a konzultáció szakasza a *döntéshozatal* szakaszához, a *döntéshozatal* folyamata a *döntéshozatal* pillanatához? Milyen módon és milyen eszközökkel támogatják az átláthatóságot és az elszámoltathatóságot?

X. A SZINODALITÁSBAN VALÓ FORMÁLÓDÁS

Az "együtt járás" lelkeségét arra hívjuk, hogy az emberi és keresztény személy, a családok és a közösségek formálásának alapelveivé váljon. Hogyan formálódnak az emberek, különösen azok, akik felelős pozíciókat töltenek be a keresztény közösségben, hogy képesek legyenek "együtt járni", meghallgatni egymást és párbeszédet folytatni egymással? Milyen képzést nyújtanak a megkülönböztetés és a tekintély gyakorlása terén? Milyen eszközök segítenek megérteni annak a kultúrának a dinamikáját, amelybe kerültek, és annak hatását a stílusra, mint egyházra?

Hozzájárulás a konzultációhoz

A zsinati út első szakaszának célja egy széleskörű konzultációs folyamat előmozdítása annak érdekében, hogy összegyűjtse a zsinat különböző megnyilvánulásaiban és aspektusaiban megélt tapasztalatok gazdagságát. Ebbe az egyes egyházak lelkipásztorai és hívei minden különböző szinten be lesznek vonva. Ezt a helyi valóságnak leginkább megfelelő eszközökkel fogják megvalósítani: A püspök által koordinált konzultáció "egyházai papjainak, diakónusainak és laikusainak - egyéneknek vagy akár megfelelő egyesületeknek - szól, nem elhanyagolva azt az értékes hozzájárulást, amely a megszentelt férfiak és nők részéről érkezik" (EK, 7. sz.). Különleges módon kéri a részegyházak tanácsainak és testületeinek, különösen a Papi Tanácsnak és az Egyházmegyei Lelkipásztori Tanácsnak a közreműködését. Ebből valóban "fokozatosan kialakulhat egy zsinati egyház"^[22]. Ugyanilyen fontos lesz a többi egyházi egység hozzájárulása, amelyeknek az előkészítő dokumentumot elküldik, valamint azok hozzájárulása, akik közvetlenül kívánják azt elküldeni. Végül pedig alapvető fontosságú, hogy a szegények és kirekesztettek hangja is teret kapjon, és ne csak azoké, akiknek szerepük vagy felelősségük van az adott egyházakban.

Az összefoglaló, amelyet az egyes részegyházak a meghallgatás és a megkülönböztetés munkájának végén készítenek, az egyetemes egyház útjához való hozzájárulásukat jelenti. Annak érdekében, hogy az út következő szakaszait könnyebb legyen megvalósítani, fontos, hogy az ima és az elmélkedés gyümölcseit sikerüljön összegezni, legfeljebb tíz oldalban. Ha az eredmény kontextusba helyezése és jobb magyarázata érdekében szükséges, más szövegek is csatolhatók az eredmény alátámasztására vagy kiegészítésére. Emlékeztetünk arra, hogy ennek a zsinatnak, és így a konzultációnak sem az a célja, hogy dokumentumokat készítsen, hanem "álmokat csíráztasson, próféciákat és látomásokat ébresszen, reményeket engedjen felvirágozni, bizalmat ébresszen, sebeket kössön be, kapcsolatokat kovácsoljon, a remény hajnalát ébressze fel, egymástól tanuljon, és egy pozitív képzeletvilágot teremtsen, amely megvilágosítja az elmét, felmelegíti a szívet, új erőt ad a küzdelemhez"^[23].

Rövidítések

CTI Internationale Theologische Kommission

DV II. Vatikánisches Konzil, Dogm. Konst. *Dei Verbum* (18. November 1965)

EC Franziskus, Ap. Konst. *Episcopalis communio* (15. September 2018)

EG Franziskus, Ap. Schreiben *Evangelii gaudium* (24. November 2013)

FT Franziskus, Enzyklika *Fratelli tutti* (3. Oktober 2020)

GS II. Vatikánisches Konzil, Pastoralkonstitution *Gaudium et spes* (7. Dezember 1965)

LG II. Vatikánisches Konzil, Dogm. Konst. *Lumen gentium* (21. November 1964)

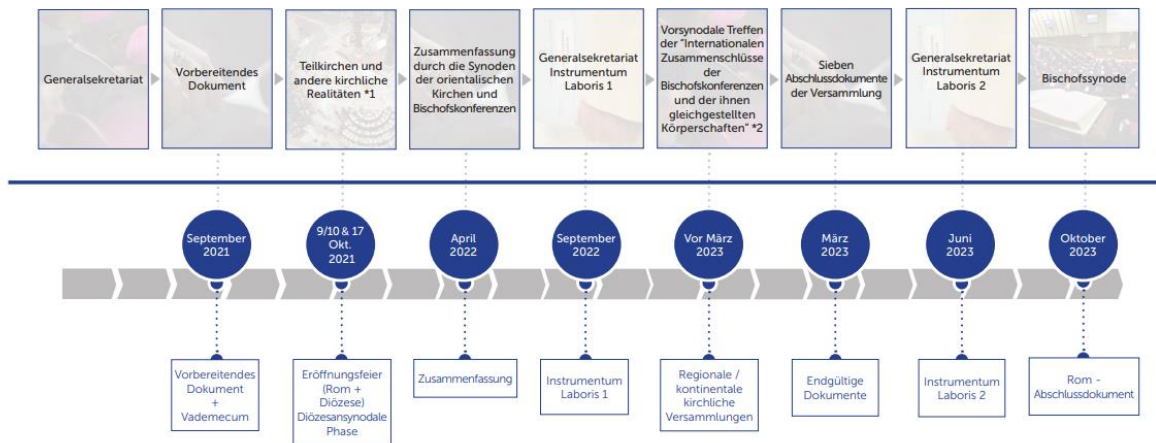
LS Franziskus, Enzyklika *Laudato si'* (24. Mai 2015)

UR II. Vatikánisches Konzil, Dekr. *Unitatis redintegratio* (21. November 1964)

[1] In der folgenden Grafik werden in schematischer Weise die Etappen des synodalen Weges dargestellt.

FÜR EINE SYNODALE KIRCHE: GEMEINSCHAFT, TEILHABE UND SENDUNG

XVI. ORDENTLICHE GENERALVERSAMMLUNG DER BISCHOFSSYNODE

*1 Dikasterien, Gottgeweihtes Leben (UISG-USG, UNIONEN & FEDERATIONEN), Vereinigungen von Gläubigen, Institute für höhere Bildung
*2 Afrika (SECAM), Ozeanien (FCBCO), Asien (FABC), Naher Osten (CPCCO), Europa (CCEE), Lateinamerika (CELAM), Nordamerika (USCCB+CCCCB)

[2] Franziskus, *Ansprache bei der 50-Jahrfeier der Errichtung der Bischofssynode*, 17. Oktober 2015.

[3] Cf. www.synod.va

[4] Franziskus, *Schreiben an das Volk Gottes* (20. August 2018), Vorwort.

[5] *Ebd.*, Nr. 2.

[6] *Ebd.*

[7] *Ebd.*

[8] Franziskus, *Ansprache bei der 50-Jahrfeier der Errichtung der Bischofssynode*.

[9] CTI, *Die Synodalität im Leben und in der Sendung der Kirche* (2. März 2018), Nr. 3.

[10] *Ebd.*

[11] *Ebd.*, Nr. 6.

[12] Cyprian, *De Orat. dom.*, 23.

[13] Augustinus, *Epistola* 194, 31.

[14] Johannes Chrysostomos, *Explicatio in Ps.* 149.

[15] CTI, *Die Synodalität im Leben und in der Sendung der Kirche*, Nr. 6.

[16] Franziskus, *Ansprache bei der 50-Jahrfeier der Errichtung der Bischofssynode*.

[17] CTI, *Die Synodalität im Leben und in der Sendung der Kirche*, Nr. 69.

[18] Benedikt, *Regel*, 3. 3.

[19] Franziskus, *Ansprache bei der 50-Jahrfeier der Errichtung der Bischofssynode*.

[20] CTI, *Die Synodalität im Leben und in der Sendung der Kirche*, Nr. 70.

[21] *Ebd.*

[22] Franziskus, *Ansprache bei der 50-Jahrfeier der Errichtung der Bischofssynode*.

[23] Franziskus, *Ansprache zu Beginn der Jugendsynode* (3. Oktober 2018).

[01156-DE.01] [Originalsprache: Italienisch]